

Rørdam: Saavel ved Behandlingen af dette Lovforslag som af det foregaaende have vi stærkt drøftet Princippet: Hjælp til Selvhjælp. Jeg kan i den Anledning ikke undlade at citere nogle Ord, som det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) i sin Tid udtalte om dette Spørgsmaal. Det forekommer mig, at disse Ord maa have en vis Betydning for „de 27“ og maaske ogsaa for de to 11 Mands Grupper. Ved Behandlingen af Alderdomsunderstøttelsesloven i 1890 udtalte han: „Naar man skal gaa til at hjælpe Arbejderen og sikre ham i hans Alderdom, har man som oftest tænkt paa at gaa den Vej, at man vil give Hjælp til Selvhjælp. Den Tale om Hjælp til Selvhjælp er saa gængs, den er bleven ført saa tidt her, saa den kunne vi næsten udenad, og den lyder saa meget smukt, men der er blot den Ting ved den, at den Vej er ikke til at komme ud ad; thi de Mennesker, der skulle have Hjælp til Selvhjælp, de kunne ikke hjælpe sig selv, det tillade deres Forhold dem ikke, saa det er noget, der lyder smukt, men som i Praksis aldeles ikke er til at gennemføre.“

Saaan udtalte det ærede Medlem fra Ringkøbing sig om Hjælp til Selvhjælp den Gang, og det forekommer mig, at disse Ord meget godt kunne anvendes paa det, som her foreligger. De Folk, som man her tænker paa at hjælpe, ere nemlig de allerdaarligst stillede i vort Samfund. Det er de Mennesker, som paa Grund af Sygdom udslettes af eller ikke kunne optages i en Sygekasse, og det kan ikke nytte at sige til dem, at de skulle yde Hjælp til Selvhjælp, for det kunne disse Folk ikke. Jeg er derfor ikke i Tvivl om, at der er noget godt i det Princip, som ligger til Grund for det Lovforslag, som her foreligger. Men paa den anden Side tror jeg, at Lovforslaget ikke godt kan føres ud i Livet i den Skikkelse, det har, og jeg tror, at saavel Forslagsstillerne som Modstanderne gaa betydeligt for vidt.

Der er ingen som helst Tvivl om, at der her er et Omraade, hvor der bør lovgives. Det er sikkert en Følelse, alle have, at de Mennesker, som paa Grund af en kronisk Sygdom udelukkes af eller ikke kunne optages i en Sygekasse, bør have Lægehjælp, Medicin, og hvad andet der er nødvendigt for dem, uden at dette skal have Fattighjælps Virkninger. Det er et Princip, vi have anerkendt paa adskillige Omraader. Vi have en Paragraf i Fattighjælpsloven, som siger, at den Hjælp, der ydes til tuberkuløse, Lupuspatienter, Epilepti-

kere og mange andre, anses ikke for Fattighjælp. Hvorfor saa ikke gaa et Skridt videre og sige, at overhovedet den Hjælp, som ydes fattige paa Grund af Sygdom, ikke skal betragtes som Fattighjælp? Der er ingen, der har Glæde af, at den Hjælp er Fattighjælp, og at Mennesker stemples som mindre værdige Personer, fordi de paa Grund af Sygdom ere nødte til at tage Hjælp af det offentlige. Jeg er altsaa for saa vidt enig med Forslagsstillerne i den Tanke, som ligger til Grund for deres Forslag, men jeg erkender, at det er et meget vanskeligt Punkt at lovgive paa, og jeg tror ikke, man kan sige, som der staar i § 1, at ubemidlede her i Landet bosatte syge, der behandles af en af det offentlige ansat eller antagen Læge eller af en saadan henvises til Behandling paa et offentligt Sygehus, have Ret til vederlagsfri Behandling, Medicin o. s. v. Der maa nemlig træffes Bestemmelse om, under hvilke Former disse Læger skulle ansættes, hvad de skulle have for deres Arbejde o. s. v. Det er et meget vigtigt Punkt. Naar man nu ser, hvad Møje det i Øjeblikket giver at faa ordnet Forholdet mellem Sygekasserne og Lægerne, som dog er et frivilligt Forhold, ville Forslagsstillerne sikkert være klare over, at man ikke pludselig kan tage en meget stor Del af Danmarks Befolkning og sige, at herefter skulle de have fri Lægehjælp, Medicin o. s. v., uden at træffe nogen som helst Bestemmelse om, at der skal ansættes saa og saa mange Embedslæger, og hvad disse skulle lønnes med, eller at privat antagne Læger skulle betales efter en bestemt Takst for hvert Besøg o. s. v. Det ærede Medlem, som er gammel Sygekassemand, ved godt — og det omtalte han i øvrigt ogsaa —, hvor mange Vanskeligheder der i Øjeblikket er mellem Lægerne og Sygekasserne angaaende Betaling af Lægerne, og jeg maa maaske i den Anledning sige et Par Ord.

Det er fremhævet mange Gange, at Lægerne efterhaanden stille stigende Fordringer. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne udtalte sig meget roligt om dette Forhold, idet han sagde, at han skulde aldeles ikke udtale sig om, hvorvidt Lægerne fik for meget eller for lidt for deres Arbejde. Jeg tror ikke, Lægerne faa for meget for deres Arbejde som Sygekasselæger, jeg tror tværtimod, at det er et temmelig daarligt betalt Arbejde. Jeg staar her med nogle Oplysninger om de statsanerkendte Landsygekasser i 1908 i Haanden, og af dem fremgaar det, at i